

Demokratija - plutokratų religija, siekiant idealo - pilietinės visuomenės

Filosofijos sąvoką „**pilietinė visuomenė**“ į filosofijos mokslą paleido Aristotelis (384—322 m. pr.m.e.). „Prieš apibrėžiant kas yra valstybė, būtina išsiaiškinti piliečio sąvoką, nes valstybė yra piliečių visuma“.

Naujais laikais „pilietinę visuomenę“ realizavo buržuazinės visuomenės. Teoriškai apie „pilietinę visuomenę“ rašė F.Hėgelis (1770—1831). Tradiciškai aiškinama, kad „pilietinės visuomenės“ elementai susidaro savaimė savarankiškai, t.y. „iš apačios“, o ne pagal įsakymą „iš viršaus“. Visų santykių pagrindas tokioje visuomenėje yra visų piliečių visų poreikių ir interesų patenkinimas.

Taigi „pilietinė visuomenė“ teoriškai susidaro iš visokių piliečių susivienijimų, asociacijų, visuomeninių organizacijų, visokių religijų religinių susivienijimų, šeimų ir t.t.; vadinasi tarp jų ir partijų. Kiekvienas susivienijimas, organizacija, taigi ir partija turėtų atstovauti kažkokiam poreikiui ar interesui.

Visi susivienijimai, organizacijos ir partijos piliečių steigiami savarankiškai ir jų pačių reguliuojami – taip pasiekama **savivalda**, nes kiekvienas susivienijimas ir organizacija sukuria ir savo savitą valdymo mechanizmą. Pagal tokią filosofiją **valstybė yra „pilietinės visuomenės“ interesų reiškęja**.

Taigi teoriškai „pilietinėje visuomenėje“ visi žmonės gali realizuoti savo interesus per visokiausias organizacijas, susivienijimus, asociacijas ir t.t.; dėl to tokioje visuomenėje negali būti vartojama jokia prievarta, nes tai trukdo realizuoti interesus. Dėl to buvo sukurtos „žmogaus teisės“, leidžiančios praktiškai absoliučiai viską. Teoriškai tai reiškia socialinio teisingumo realizavimą. Taigi ne bet kokią visuomenę galima vadinti „pilietine visuomene“ – jos apibrėžimą atitinka tik demokratija. Turime – „**pilietinė visuomenė**“ **realizuojama per demokratiją**.

Taigi „pilietinė visuomenė“ atsirado kartu su demokratija ir savivalda (graikiškai *municipija*), kai tikroji valdžia nutarė liaudžiai sudaryti iliuziją, kad pati liaudis valdo valstybę. Apsišvietę senovės Graikijos demokratų oratoriai žmonėms kalbėjo apie miesto ir valstybės valdymą ir įrodinėjo, kad visi piliečiai valdo savo šalį. Nors faktiškai valdė plutokratija (turtuoliai vergvaldžiai).

Į demokratiją galima žiūrėti kaip į senovės Graikijos apsišvietusios visuomenės dalies religiją, o „pilietinė visuomenė“ jų garbinimo objektas – idealas, kurio jie siekė (t.y. jų Dievas).

O kaip to idealo siekti? Iš aukščiau išdėstytų teorinių teiginių išeina, kad „pilietinės visuomenės“ visas organizacijas, susivienijimus, asociacijas, partijas piliečiai kuria savarankiškai, patys savo nuožiūra jas valdo ir siekia nežinia kokių tikslų (tikslai žinomi tik jiems patiems). Kaip valstybė derina nežinia kokius interesus? Graikų filosofai apie tai nutyli.

Išsiaiškinus filosofinius „pilietinės visuomenės“ ir demokratijos pagrindus kyla klausimas: «O kiek žmonių įeina į „pilietinę visuomenę“? Kiek procentų žmonių turi dalyvauti „pilietinės visuomenės“ organizacijose? 5–10 procentų ar visi 100?» Pagal teoriją atrodytų, kad visi valstybės piliečiai. Bet dažnai girdime: „Pilietinė visuomenė“ turi kontroliuoti valdžią». Išeina, kad visas miestas, (tarkim, Vilnius, Varšuva, Hanoveris... ar koks nors kitas) visi jo gyventojai turi susirinkti ir patikrinti miesto buhalteriją. Bet tai absurdas.

Tai kokia dalis piliečių turi būti „pilietinėje visuomenėje“, kad ta visuomenė būtų pilietinė? Demokratijos teorija apie tai nutyli.

Kitas klausimas toks: *„Kadangi valstybė yra „pilietinės visuomenės“ interesų reiškėja, tai kaip valstybė turi suderinti visų „pilietinės visuomenės“ susivienijimų, asociacijų, organizacijų, religinių grupių, partijų, šeimų ir t.t. interesus?*

Demokratijos teoretikai interesų suderinimą aiškina sekančiai – turi būti iškeltas „valstybės strateginis tikslas“ ir „valstybės ar nacionalinė idėja“. Tą „strateginį tikslą“ ir „nacionalinę idėją“, kaip teigiama, sudaro visos partijos ir organizacijos bendru sutarimu, o valstybės vadovas kartą per metus skaito ataskaitą kaip ji vykdoma. Tą mes ir matome – prezidentai kasmet sako kalbą apie tai ką nuveikė. Šiuo atveju jie elgiasi taip kaip reikalauja teorija.

Silpniausia vieta yra „nacionalinės idėjos“ ir „valstybės strategijos“ sudarymo principas – tuos abu dalykus bendru sutarimu pagal teoriją turi sudaryti visos partijos, visuomeninės organizacijos, asociacijos, religinės bendruomenės ir visos visokiausios organizacijos kiek jų yra, kas praktiškai neįmanoma įgyvendinti. Taigi, nors „nacionalinė idėja“ ir „valstybės strategija“, kaip skelbiama, yra, bet faktiškai ir vieną, ir kitą vyriausybės nurašo iš lubų, o po to skelbiama, kad toks visų susitarimas.

Rusijoje profesorius J.I.Šorochovas tyrinėjo „pilietinės visuomenės“ sukūrimo galimybes. Kad būtų pasiektas bendras visų sutarimas, reikia išsiaiškinti piliečių vertybių sistemas, t.y. ką jie laiko vertybe ir ko siekia. Apklausos rezultatai tokie:

pirmą vietą užėmė troškimas gauti kuo daugiau pinigų (97 procentai), paskutinę vienuoliktą vietą padaryti ką nors naudingo visuomenei ir tėvynei. Iš tų 97 procentų egoistų 60% labai aršūs egoistai (t.y. pasirengę padaryti bet ką, net nusikaltimą, kad tik gautų pinigų).

Į klausimą su kuo asocijuojasi pinigai 14% atsakė, kad juos reikia uždirbti, 60%, kad pinigai gaunami ne už darbą, 67%, kad norint turėti pinigų reikia tapti valdininku (taigi geriausia pinigų gauti iš kyšių ar vagiant iš valstybės), 30%, kad pinigus geriausia užkalti darant nusikaltimus. Pagal apklausą išeina, kad Rusijoje dirbti nori tik 14 procentų žmonių ir tik trys procentai norėtų kažką nuveikti, o ne vien tik pinigų užkalti. Profesorius padarė išvadą, kad „pilietinę visuomenę“ kurti galima tik iš 3–14 procentų Rusijos gyventojų, nes visi kiti turi aiškų polinkį į kriminalą ir jie kurtų ne pilietinę, o banditišką visuomenę.

Vakarų šalyse padėtis panaši – absoliuti dauguma trokšta tik pinigų ir dažnai bet kokia kaina, ir kuo greičiau. Kiek norinčių dirbti pas juos nežinau. Kaip iš tokios publikos nukalti „pilietinę visuomenę“? Teoriškai viskas gražu ir viskas labai paprasta, o praktiškai neįgyvendinama, nes nėra bendro vardiklio.

Ir iš principo, kodėl tas bendras vardiklis turėtų būti? Imkime Rotšildą ir darbininką. Dėl kokios nacionalinės idėjos jie galėtų sutarti? Jų interesai absoliučiai priešingi. Darbininkas kažką gamina, o pelnas nueina bankininkui; valstybė (valdoma turtuolių – taigi ir bankininkų) mobilizuoja darbininką į kariuomenę ir nusiunčia kariauti į Iraką, o bankininkas patogiai sėdi banke; darbininkas-karys užkariauja Iraką, o Irako naftą, dujas ir kitus gamtos turtus privatizuoja bankininkai ir monopolijos. O kas darbininkui-kariui? Ničnieko!!! Po karo darbininką-kari, jei nežuvo mūšiuose, paleidžia iš kariuomenės ir pasiunčia po velnių – tegu verčiasi kaip išmano. Tai kokią „nacionalinę idėją“ ir „pilietinę visuomenę“ jie bendrai gali sukurti? Negali ir niekada nesukuria. Ir niekada nesukurs.

Jau du su puse tūkstančio metų demokratai kuria „pilietinę visuomenę“ ir jos dar nesukūrė. Tai kuo tuomet demokratų „pilietinė visuomenė“ skiriasi nuo krikščioniško rojaus? Niekuo!!! Vieni pustrėčio tūkstančio metų siekia idealo ir nepasiekia, kiti du tūkstančius metų visas gėrybes siūlo po mirties, kuomet žmogui jau nieko nereikia. Ir vienu ir kitu atveju žmogus savo gyvenime nei to, nei ano negaus niekada. Skiriasi tik vienu ir kitu retorika.

Kyla klausimas: „Kodėl du su puse tūkstančio metų kalbama apie „pilietinę visuomenę“, o pasiektas tik toks rezultatas? Deja, atsakymas gali būti tik toks – „pilietinė visuomenė“ utopija. Ji yra tikėjimo objektas (t. y. demokratų Dievas), o pati demokratija yra religija.

Demokratija (demokratinė religija)

Demokratija susideda iš pilietinės visuomenės. Demokratija irgi yra religija. Dėl to demokratai, paėmę valdžią, valstybę atskiria nuo Bažnyčios, nes kiekviena nauja religija paneigia senąją ir imasi prieš ją represijų. Demokratija save iškėlė aukščiau visų kitų religijų. Tai yra normalu. Ji neigia visas religijas, išskyrus save. Taip elgėsi ir prieš tai buvusios religijos – krikščionybė, islamas ir kitos. Naujoji religija visada stengiasi sunaikinti senąją, nes kitaip ji neištvirtins. Tą rašo ir N. Makiavelis (Nikolas Makiavelis. Rinktiniai raštai. Vilnius „Mintis“ 1992).

Demokratai, užgrobę valdžią ir patys būdami religija, šalia savęs negali pakęsti kitų religijų, todėl natūralu, kad jie visas religijas atskyrė nuo valstybės, nes valstybę valdo patys. Taigi valstybė nuo religijos vis tiek neatskirta; pasikeitė tik valstybinė religija. Taip pat natūralu, kad jie kovoja ir prieš islamą, ir kitas religijas, nes jie patys yra religija. Todėl siekdami įsitvirtinti naikina varžovus.

Demokratija nieko naujo neišrado. Nors ji ir neigia religijas, bet pati remiasi irgi tikėjimu antgamtinu reiškiniu, kaip ir visos religijos – tas reiškinys tai teiginys, kad individų būrys (visuomenė) pats savaime gali valdytis. Aukščiau minėjome, kad pustrėčio tūkstančio metų demokratai bando padaryti „pilietinę visuomenę“ ir jiems nieko nesiseka sukurti. Jų svajonė

sukurti antgamtinį dalyką visą laiką yra tik svajonė, nežiūrint jų teorinių darbų ir praktinių bandymų.

Niekur gamtoje nėra tokio reiškimo, kad kažkoks individų būrys savaime imtų save valdyti. Visur ir visada valdžią kažkas iškovoja. Toks gamtos dėsnis, o demokratai tiki antgamtiška svajone. Pilietinė visuomenė egzistuoja tik teoriškai, t. y. „**Šventajame demokratų rašte**“ (teorinių veikalų apie „demokratijos pagrindus“ prikurta labai daug), o iš tikrųjų nuo pat demokratijos pradžios senovės Graikijoje demokratinėje valdžioje visada buvo ir dabar yra plutokratinė hierarchija (turtuoliai).

Nors demokratai ir giriasi stovintys aukščiau visų religijų, bet iš tiesų ničnieko nauja neišrado – mąstymo stereotipas liko tas pats (tiki antgamtinio reiškiniu arba galima sakyti utopija) ir visuomenės principinė sąranga (hierarchija) irgi išliko nepakitusi. Tik vienus asmenis jie pakeitė kitais asmenimis. Demokratijoje hierarchija sudaroma pagal turto kiekį, o ikidemokratinėse visuomenėse ji buvo sudaroma pagal kilmę arba pagal nuopelnus visuomenei. Kadangi **demokratijos hierarchija** sudaroma pagal turto kiekį – tą matome visose demokratijose – tai **iš tikrųjų ji yra plutokratija** (turtuolių valdžia[gr. plutokratia < plutos — turtas + kratos — jėga, valdžia])

Demokratija yra religija; tikėjimo objektas – „pilietinė visuomenė“. Demokratai užgrobė valdžią ir viskas liko po senovei – **Tikėjimas + Dievas + Valdžia** (Demokratija + Pilietinė Visuomenė + Valdžia). Yra ir „**demokratų šventieji raštai**“ – tai filosofiniai ir teoriniai darbai apie demokratiją ir pilietinę visuomenę.

Kas gaunasi? – Demokratija - turtuolių (plutokratijos) religija.

Kadangi demokratijos tikėjimo objektas (Dievas) yra „pilietinė visuomenė“, o pati „pilietinė visuomenė“ susideda iš įvairiausių organizacijų, tai demokratija reikalauja, kad jos viena kitą pakęstų, t.y. reikalauja tolerancijos, o taip pat viską liberalizuoja. Viso to reikalauja demokratų „šventieji raštai“. Todėl demokratija iš tiesų yra liberal-demokratija. O ką veikia iš tiesų demokratinis liberalizmas skaitykite „Liberalizmas ir Justitia Juvenali“

<http://www.sarmatas.lt/04/pranas-valickas-liberalizmas-ir-justitia-juvenalis/>

Dar šiek tiek apie religiją. Bendrai paėmus visos religijos propaguoja tikėjimą į antgamtinius reiškinius. Jie įvairūs ir dabar nėra reikalo jų detalizuoti. Bet esant tokiai padėčiai priversti visus žmones tuo tikėti yra neįmanoma – vieni tiki tuo, kiti kitu dar kiti dar kažkuo (teigiama esant daug įvairiausių antgamtinių reiškinių, kuriuos neva kažkas kažkam yra apreiškęs, o visi kiti turi tikėti mačiusiems ar patyrusiems apreiškimą). Taip kiekviena religija suskyla į daugybę visokiausių sektų.

Ir krikščionybėje jų pilna, ir islame, ir induizme, ir budizme, ir judaizme irgi tas pats. O kaip su demokratija? Kaip ir dera tikrai religijai, demokratijų irgi yra visokių. Amerikoje vienokia demokratija, Rusija kuria kitokią, suverenią demokratiją. Dar yra pasaulyje liaudies demokratija, krikščionys demokratai, socialdemokratai, liberaldemokratai ir dar visokių kitokių demokratų. Taigi viskas tvarkoje – demokratija kaip ir dera tikrai religijai irgi turi įvairių atšakų bei sektų

(jos vadinasi partijomis). Demokratų sektos tarpusavyje kovoja, kaip ir dera religinėms sektoms, daro taip, kaip ir visų kitų religijų sektos.

O kaip su misijomis? Kiekviena didžioji religija vykdo misijas, t. y. varo propagandą ir įtikinėja tikėti vienu ar kitu antgamtiniu reiškiniu. Lietuvoje per pastaruosius dvidešimt metų dėl aktyvios propagandos (propagandą vykdo misijos) atsirado „Jehovos liudytojai“, Tikėjimo žodis“, „Mormonai“ ir daug kitų krikščioniškų sektų. Taip pat atsirado „Krišnaitai“ – induizmo atsaka. Jau yra ir budistų, ir dar visokių kitokių. Demokratai irgi vykdo misijas. Prisiminkime – misija Afganistane, Irake, Libijoje, Jugoslavijoje; dabar vyksta misija Sirijoje. Ir Afrikoje vyksta misijos, net ne viena.

Lietuvos vyriausybė irgi siunčia lietuvių karius į tas misijas. Demokratų teorija tvirtina, kad negalima „pilietinės visuomenės“ kurti pagal įsakymą „iš viršaus“, o visada ji kuriama tik žmonėms savaimė buriantis, t.y. „iš apačios“. Tačiau tikrovė rodo, kad nei vienoje šalyje demokratija nebuvo įkurta „iš apačios“. Pirmiausia demokratai padarė revoliuciją Amerikoje, po to Prancūzijoje, vėliau laimėjo pirmąjį pasaulinį karą; po to antrąjį pasaulinį karą ir taip toliau. Matome – demokratija visiems kraštams primetama tik per prievartą ir tik „iš viršaus“.

Va paskutinį dešimtmetį demokratų vadai Dž.Bušas ir B.Obama paskelbė demokratijos kryžiaus karą prieš islamą ir vykdo misijas Afganistane, Irake, Libijoje, Sirijoje – juos visus demokratizuoja bombomis ir raketomis. Vien tik demokratizuodami Iraką nužudė daugiau kaip milijoną žmonių, o keli milijonai nuo demokratizuotojų pabėgo į užsienį. Taip jie patys ir sako ne karas, o misija!!! Čia net nereikia ieškoti analogijos – viskas vienas prie vieno, kaip iš natų!

Matome, kad ir dabar demokratija primetama tik per karą, prievartą, t. y. „iš viršaus“. Demokratai nužudo milijonus žmonių, o po to demagogiškai tvirtina, kad demokratija kuriama pačių žmonių iniciatyva, t. y. „iš apačios“ kaip reikalauja demokratų „šventieji raštai“. Užtenka tik paskaityti demokratų „šventuosius raštus“ ir pasižiūrėti kaip jie vykdomi tikrovėje, ir iš karto matyti visas jų melas ir veidmainystę. Taigi demokratai, kaip ir visos kitos didžiosios religijos, irgi vykdo misijas. Ir jų demokratinės misijos nė kuo nesiskiria nuo krikščionių vykdytų kryžiaus karų.

Teoriją jau žinome — Visų santykių pagrindas demokratinėje visuomenėje yra visų piliečių visų poreikių ir interesų patenkinimas... o valstybė yra „pilietinės visuomenės“ interesų reiškęja. Naujaisiais laikais visas valstybės valdymo aparatas sudaromas renkant parlamentą, prezidentą, savivaldybes ir kitus pareigūnus. Kuriamos partijos, kurių veikloje gali dalyvauti visi norintys, o pačios partijos kelia kandidatus įvairiuose rinkimuose, iš kurių piliečiai išrenka geriausius (?)... Teoriškai teigiama, kad piliečių išrinkti visų lygių pareigūnai atstovauja piliečių interesams ir tokiu būdu patenkinami visų piliečių interesai ir poreikiai. O kaip yra iš tiesų? Ar praktika atitinka tikrovę?

Pasižiūrėkime kas vyksta Vakaruose. Ten jau du šimtai metų demokratija. Per tuos du šimtus metų tenai sušaudyta tūkstančiai visokių streikų ir demonstracijų. O dėl ko žmonės demonstruoja, streikuoja? Žmonės reikalauja geresnių darbo ir gyvenimo sąlygų ir didesnių atlyginimų, o taip pat reikalauja padidinti mokesčius turtuoliams ir sumažinti neturtingiems. O kas šaudo į demonstrantus ir streikininkus? Vyriausybė!!!

Kas čia per šizofrenija?! Teoriškai vyriausybė (prezidentas, parlamentas, senatas) demokratiškai renkama iš „liaudies atstovų“ ir turi išreikšti liaudies interesus ir poreikius ir juos patenkinti, t.y. teoriškai ji tenkina „pilietinės visuomenės“ interesus. O praktikoje gaunasi, kad tie patys rinkėjai streikuoja prieš tuos už kuriuos balsavo ir jėga reikalauja patenkinti savo poreikius, o išrinktieji ne tik poreikių ir interesų netenkina, bet į liaudį (demonstrantus ir streikininkus, t.y. savo rinkėjus) šaudo - išaina liaudis šaudo pati į save. Na gryniasias mazochizmas ir šizofrenija.

O tikrovė rodo, kad liaudis gauna tik tiek kiek sugeba išrinktuosius jėga priversti vykdyti savo reikalavimus. Tik taip liaudis demokratinuose Vakaruose iškovojo geresnes darbo sąlygas, didesnius atlyginimus ir visus visus dalykus, ką ji dabar turi. Štai taip! Teorija sako vienaip, o praktiškai yra visiškai priešingai. Praktiškai demokratinėje visuomenėje liaudis viską, ko jai reikia, gauna tik per jėgą ir per kovą. Va šita kova ir parodo tikrąją tiesą – rinkimai yra tik iliuzija, tik regimybė, kad liaudis pati renka valdžią ir valdosi pati. O iš tikrųjų valdžia priklauso kapitalui ir jis valdžios iš savo rankų nepaleidžia, nežiūrint visokiausių rinkimų – visi įvykiai, visa tikrovė rodo kaip tik tą. Žmonės galų gale turi išmokti atskirti teorinių išvedžiojimų miglą nuo tikrovės.

O kaip yra gamtoje? Gamtoje taip: elnias sutikęs alkaną liūtą neturi teisės gyventi. Jis tą teisę gali iškovoti tik grumtynėse. Tai gamtos dėsnis – jis galioja visiems. Matome, kad demokratiškoje, nežiūrint visos teorinių išvedžiojimų ekvilibristikos šis dėsnis irgi galioja – liaudis viską iškovoja tik per kovą, o ne per visokius parlamentų ir prezidentų rinkimus. Rinkimai niekada nieko neduoda.

Štai jums ir įrodymas, kad demokratai tiki į antgamtinį reiškinį – „pilietinę visuomenę“ (demokratų dievą) ir demokratinę valstybę.

Argi dar reikia aiškinti, ar nematote, kad visuose parlamentuose sėdi milijonieriai ir milijardieriai? Žodžiu turtuoliai. Tai jie save atleidžia nuo visų mokesčių valstybei, o visą mokesčių našta užkrauna neturtingiems. Pavyzdžiui, Lietuvoje per šių metų seimo rinkimų agitaciją buvo skelbta socialdemokratų partijos vado A. Butkevičiaus pajamų deklaracija. Jis 2011 metais gavo 800 000 litų dividendų ir iš jų 13 000 sumokėjo mokesčių valstybei. Tai yra 1,625% nuo pajamų.

Bankininkas V. Romanovas, irgi kandidatas į seimą, dividendų 2011 metais gavo 20 milijonų litų, iš kurių 260 000 litų sumokėjo mokesčių. Jis mokesčių sumokėjo 1,3% nuo pajamų. Matote, turtuoliai atlyginimų neima, o visas pajamas paverčia dividendais.

Demokratai valstybei moka 1 procentą mokesčių nuo savo pajamų, o liaudis apie 80 % (čia visų mokesčių suma – darbininko mokesčiai valstybei + darbdavio mokestis už samdomą darbininką + PVM + akcizai; jei norite galite patys suskaičiuoti – gausite tą patį).

Yra dar begalė užslėptų mokesčių – pavyzdžiui, nueini pas valdininką kokios nors pažymos, mokėk pinigų; reikia ką nors užregistruoti valdiškoje įstaigoje, mokėk ir taip be galo, be krašto, bet juk valdininkai už savo darbą gauna atlyginimą, o atlyginimas mokamas iš gyventojų mokamų mokesčių, iš biudžeto. Tai kodėl dar už tai, kad jis kažką padaro reikia dar papildomai

mokėti mokesčių? Taip ir susidaro paslėptieji mokesčiai. O kur demokratų skelbiama „laisvė – lygybė – brolybė“?

Pagal demokratišką aritmetiką $1\% = 80\%$ ($1=80$). Va tokia lygybė pagal demokratų. Brolybė irgi tokia pati – vienam viskas, kitam nieko — vadinasi gamyboje bendrai sukurtą turtą broliškai pasidalino. Taip ... geri broliai... Matome ir šitas šūkis grynų gryniausias melas.

Amerikoje tas pats. Šiomet ten vyksta prezidento rinkimai. Tai varžovai privertė respublikonų kandidatą M.Romnį pavišinti turto ir pajamų deklaraciją. Pernai jis gavo virš 40 milijonų dolerių dividendų, o atlyginimo negavo jokio. Nuo dividendų sumokėjo 13% mokesčių, o amerikiečiai pajamas gaunantys iš atlyginimų moka 35% mokesčių (visų mokesčių suma). Kodėl taip yra? Į visus parlamentus patenka tik turtuoliai. Kitokių ten labai nedaug. Tai turtuoliai pirmiausia gina tik savo interesus – jie save atleidžia nuo mokesčių, o savo rinkėjams mokesčius tik didina. Dėl to rinkėjai streikuoja, demonstruoja, kovoja už savo reikalus, o pagal demokratų teoriją sudaryta vyriausybė visiškai net nesiruošia vykdyti savo demokratinės teorijos.

Pas mus, Lietuvoje, kandidatas į Seimą turi sumokėti valstybei 10000 litų užstatą. Partijos kelia šimtus kandidatų, tai kiek jos užstato sumoka? Jau keliant kandidatus atsijojami tie, kurie reikalingi, o toliau — kas daugiau pinigų turi, tas didesnę reklamą padaro. Tai ir balsų jis daugiau gauna. Štai ir visas „teorijos“ vykdymo procesas. Visada išrenkami tik turtuoliai, o po to demagogiškai postringaujama, kad jie yra liaudies atstovai, liaudies interesų reiškėjai. Niekada jie nebuvo liaudies interesų reiškėjais ir niekada nebus. Demokratijoje visur vien tik apgaulė. Skelbiama vienaip, o viskas daroma visiškai kitaip. Dėl to ir kyla streikai ir demonstracijos – ir tik taip liaudis gali įgyvendinti savo interesus. O ne per rinkimus.

Lietuvoje nevyksta nei streikai, nei demonstracijos. Demonstrantai dar nei vienam seimūnui ir ministru neišmušė dantų, o pačių demonstrantų irgi nė vieno dar nenušovė. Žmonės tiki – nepasisekė išrinkti šį kartą, tai jau kitą kartą išrinksime kitus ir viskas bus gerai. Bet kitą kartą išrenkami kiti milijonieriai, ir niekas nepasikeičia. Negi jie sau didins mokesčius. O turtuoliai savo interesus derina visiškai ne seime (ir ne parlamente). Tam jie turi kitų organizacijų.

Peržvelgę Vakarų demokratinės eros istoriją matome – liaudžiai pučiama į akis demokratinė migla, iš liaudies reikalaujama vykdyti demokratijos teoriją (partijos, visokie rinkimai, tikėjimas, kad liaudis pati valdo savo šalį ir panašiai), o valdžia demokratinės teorijos nė nesiruošia vykdyti – matome kokią lygybę ir brolybę jie daro. Matome, kad **demokratija**, kaip ir senovės Graikijoje, yra turtuolių - vergvaldžių valdžia, t. y. **grynų gryniausia plutokratija**. Plutokratija yra pati žiauriausia išnaudojimo forma.

Kiek truks toks žaidimas į vienus vartus? Truks tol, kol liaudis leis mulkinama ir žais pagal demokratų taisykles.

Laikas pritaikyti demokratų teoriją patiems demokratams – ir juos pačius atskirti nuo valstybės, kaip ir jie kitas religijas atskyrė, ir pasiųsti juos po velnių, o turtuoliams mokesčius padaryti didesnius negu neturtingiems. Senovės Romoje, kol dar visuomenė buvo sveika ir laikėsi tikrojo

tikėjimo, per daug pralobusių piliečių turtą vyriausybė konfiskuodavo, o juos pačius išvydavo iš Romos visiems laikams. Skaitykite Romos istoriją. Kai Roma nustojo vykdyti šitą įstatymą, aukštuomenė labai pralobo, ištvirko (ėmė rūpintis tik duona ir žaidimais), apsikrikštijo ir sugriovė valstybę. Mirė valstybė, išnyko ir pati romėnų tauta.

Kur Sardės, Atėnai ar Rymo garsaus
Kur vyrai ir jų veikalai?
(Maironis)

Skaitykite pasaulio istoriją, visų tautų – visais laikais valstybei ir tautai didžiausią pavojų kėlė ne vargšai ir vidurinis sluoksnis, nors jie dažnai ir maištaudavo, o vien tik turtuoliai. Sardų karalius Krezas, kaip pasakoja senovės graikų istorikas Herodotas, buvo turtingiausias žmogus pasaulyje, bet pagailėjo aukso kariuomenei apginkluoti. Atėjo persai, užmušė Krezą, pasiėmė jo auksą ir sunaikino jo karalystę, o jos gyventojus pavertė vergais. Kol Atėnai buvo nedemokratiški, atmušė milžiniškos persų karalystės puolimus. Termopilų tarpeklyje 300 spartiečių, Atėnų sąjungininkų nugalėjo daugiatūkstantinę persų kariuomenę. Vėliau Atėnams sudemokratėjus mažytė Makedonija be vargo nugalėjo visus graikų polius, o makedonų karalius Filipas,

Aleksandro Makedoniečio tėvas gyrėsi, kad jo asilas apkrautas auksu atidaro visų polių vartus. Taip ir buvo – visų polių demokratiški plutokratai vartus atkėlė už kyšius, nes jiems rūpėjo tik turtas, o ne valstybės ir piliečių gerovė ir saugumas. O Filipas, paėmęs paskutinį polį, visus demokratinius plutokratus nužudė ir jų turtus išdalino kariams. Taip graikų demokratijai atėjo galas. 1452 metais turkų sultonas šturmu paėmė Bizantijos imperijos sostinę Konstantinopolį. Konstantinopolyje gyveno labai daug žmonių ir miestas buvo nepaprastai turtingas. Sultonas turėjo nelabai skaitlingą kariuomenę, bet miestą paėmė be didesnio vargo, nes jį gynė tik saujelė karių. Įžengęs į miestą sultonas sukvietė visą aukštuomenę, turtuolius, dvasininkus ir paklausė kodėl toks didžiulis miestas, turintis tiek daug gyventojų ir turtų, nesigynė, nepanaudojo gynybai nei turtų, nei žmonių. Susirinkusieji ėmė prisiekinėti, kad jie visus savo turtus saugojo sultonui, laukė sultono ateinant. Veidmainiai – tarė sultonas ir liepė kariams juos visus pakarti. Kariai taip ir padarė.

Europos karalių didžiausia ir lemtinga klaida tai, kad jie leido kai kuriems asmenims per daug pralobti, o kitus nuskurdinti. Tai pralobusieji susimokę padarė valstybės perversmus (revoliucijas), nukirto karaliams galvas, įvedė demokratiją, sulindo į parlamentus, atleido save nuo visų mokesčių ir prievolių, kuriuos privalėjo mokėti ir atlikti karaliui (suprask valstybei), o dabar visus liberalizuoja. Ką išdarinėja demokratai-liberalai skaitykite „liberalizmas ir “Justitia juvenali“ <http://www.sarmatas.lt/04/pranas-valickas-liberalizmas-ir-justitia-juvenalis/>

Pradėjus čiupinėti demokratiją reikia nesikuklinti, o pačiupinėti iš pagrindų. Dar gerai atsimername krikštą. Ne tik Lietuvos, bet ir Europos, ir Amerikos; tas pats ir Afrikoje. Visur tas pats - kas krikštija, tas ir valdo. Tik taip ir niekur nerasite kitaip. Galite skaityti visą istoriją ir visų šalių. Ne kitaip darė ir islamas. O kaip reikalai su demokratija?

Pasižiūrėkime kas vyksta demokratizuojamose šalyse. Demokratizavo Iraką. Kol buvo nedemokratizuotas tai visus gamtos turtus, t.y. naftą, dujas ir kitus naudingų iškasenų telkinius valdė, eksploatavo ir iš to pelną turėjo Irako vyriausybė, t.y. valstybė ir jos gyventojai. O kaip yra demokratizavus? Demokratizavus Iraką buvo suvaidintas toks vaidinimas – „demokratizuota“ Irako valstybė (tiksliau marionetinė vyriausybė) paskelbė privatizacijos konkursą (pabandytų jį nepaskelbti – tuoj pat sužinotų iš kur kojos dygsta). Konkurso sąlygos – pretendentai turi turėti didelę patirtį naftos ir dujų išgavimo srityje ir aukščiausias technologijas šioje srityje.

Irakiečių bendrovės per karą (tiksliau ir teisingiau per demokratizavimo misiją) buvo subombarduotos ir sunaikintos. Tokius reikalavimus kaip tik atitiko demokratizuotojų (JAV ir D.Britanijos) naftos monopolijos. Tai jos konkursus ir laimėjo – pelnas demokratizuotojams, šiukšlės demokratizuotiesiems. Taigi dalinasi vėl „broliška“. Lygiai tokiu pačiu principu vyksta ir visi kiti konkursai. Atrodo, kad „demokratiniam“ Irakui ničnieko nereikia – visus turtus atiduoda demokratizuotojams. Demokratizavo Libiją. Na ir kas ten vyksta? Lygiai toks pats vaidinimas, tokie patys konkursai, kurių nugalėtojai žinomi iš anksto dar nė konkurso nepaskelbus.

Taip pat žinoma iš anksto, kad ir konkursas neišvengiamai įvyks, nors jis dar ir nepaskelbtas. Tas pats ir Afganistane. Ten dar sovietai atrado didžiausius pasaulyje ličio telkinius. O litis šiais laikais strateginė žaliava. Ličio akumuliatorių elektros talpa daug didesnė negu švino, o ir gabaritai ir svoris irgi daug mažesni. Pavyzdžių galiu pripasakoti be galo. Žodžiu **demokratizuotos šalies gamtos turtus visada užgrobia stambiosios monopolijos ir korporacijos** (visada suvaidinamas labai sąžiningas privatizavimo konkursas). Tiksliau sakant turtą pasisavina demokratizuotojas. Kol nebuvo demokratijos, tai niekas tokių veidmainiškų žaidimų nežaidė. Tada nugalėtojas užkariautame krašte turtus pasisavindavo atvirai be jokių ceremonijų.

Dabar nugalėtojai irgi pasisavina turtus tik ne atvirai, o vaidina demokratinį labai „teisingą ir sąžiningą“ konkursą. Seniau buvo kas krikštija, tas ir valdo, o dabar kas demokratizuoja tas ir valdo, tas ir visus turtus pasisavina. O demokratizuoti galima ir apsikrikštijusius. **Tasai vaidinimas yra ne kas kita, o tik demokratų apeiga ir ritualas.** Jo kitaip pavadinti neįmanoma, nes iš anksto žinoma, kad demokratizavus kurią nors šalį jis įvyks neišvengiamai ir taip pat detalčiai žinoma kaip viskas vyks. Žinoma viskas iki smulkmenų. O visą tai atitinka kaip tik apeiga ir ritualas – juk tik jie žinomi iš anksto, nes juose ničnieko keisti negalima. Va atlieka demokratinę apeigą pagal demokratinį ritualą ir tampa teisėtais turto savininkais. Veikimo modelis lygiai toks pats kaip ir krikščionių religijoje tik kitos apeigos ir ritualas kitoks.

Lygybė ir brolybė išnagrinėtos. Liko dar pačiupinėti laisvę.

Visos filosofijos kokios jos bebūtų visada pradedamos nuo aksiomų rinkinio. Aksiomos tai teiginiai nereikalaujantys jokie įrodymo. O visi filosofiniai išvedžiojimai visada daromi remiantis aksiomomis. Taigi norint suprasti kokią nors filosofijos kryptį ir kuo ji skiriasi nuo kitų filosofijų kryptių geriausia yra ne kalti filosofiją mintinai, o išsiaiškinti jos aksiomų rinkinį ir tada labai lengvai galima ją sulyginti su kitos krypties filosofijos aksiomomis.

Liberalizmo filosofijos aksiomas labai gražiai susistemino rusų filosofas profesorius Aleksandras Duginas knygoje „Ketvirtoji politinė teorija“ (Александр Дугин, Четвертая политическая теория). Jis rašo: „Liberalizmas yra politinė, ekonominė filosofija ir ideologija. Jo pagrindus sudaro teiginiai:

1. Visų dalykų matas ir pagrindas yra individas.
2. Privati nuosavybė yra šventa ir neliečiama.
3. Valstybės ir visų visuomeninių santykių pagrindas yra piliečių sutartis.
4. Lygios piliečių galimybės yra visuomenės moralės pagrindas.
5. Panaikinimas visų autoritetų skelbiančių privalomasias moralines vertybes. Į naikinamųjų tarpą įeina visos religinės, visuomeninės, luominės ir kitos organizacijos.
6. Valdžios šakų atskyrimas ir jų visuomeninė kontrolė.
7. „Pilietinės visuomenės“ sukūrimas. Pilietinė visuomenė kuriama panaikinant luomus, tautas ir tautines valstybes.
8. Rinkos ekonomikos viešpatavimas aukščiau visų visuomeninių santykių ir politikos.
9. Įsitikinimas, kad vakarietiškas liberalizmas ir jo politinis-ekonominis modelis yra universali vertybė ir vienintelis pavyzdys, etalonas ir modelis visam pasauliui.
10. Individas turi teisę į visišką laisvę būti nepriklausomas nuo bet ko – nuo veiksmų laisvę varžančių religinių moralinių normų, nuo priklausymo kokiam nors tautai, nuo socialinio sluoksnio, nuo drausmės, nuo lyties.

Tokie yra dešimt demokratinio dievo įsakymų.

Naudojantis šiais pamatiniais teiginiais prirašyta daug teorinių liberalizmo veikalų. Bet kokią laisvę neša liberalizmas geriausiai matyti iš jo aksiomų:

1. Tik individas yra vertingas, o visa kita neturi jokios vertės. Liberalizmas veikia pagal principą „skaldyk ir valdyk“, t.y. visuomenę skaldo į kuo smulkesnes daleles, o idealiu atveju atomizuota visuomenė, kur visi užkietėję egoistai-individualistai nesusikalbantys tarpusavyje. Tokią visuomenę labai lengva valdyti.
2. Kadangi privati nuosavybė yra šventa ir neliečiama, tai bet koku būdu įgytas turtas yra teisėtai valdomas. Jokių būdų negalima tikrinti jo kilmės. Tai rojus visokiems vagims, sukčiams, banditams, kyšininkams ir visiems kitiems nusikaltėliams. Taip demokratijoje iš tiesų ir vyksta. Kuo toliau tuo labiau didėja nusikalstamumas, o nusikaltėliai nebaudžiami. Dar labiau – demokratiniai teismai kaip tik ir gina nusikaltėlius, o ne nukentėjusiuosius.
3. Pagal liberalizmą valstybė jokia vertybė – ji sudaroma kaip ir kokiam nors ūkinė organizacija, t.y. piliečiai kaip koks nors UABas pasirašo sutartį ir įkuria valstybę. Teoriškai tokią sutartį nutraukę piliečiai gali valstybę ir panaikinti. Kodėl jie taip žiūri į valstybę pamatysime vėliau.
4. Skelbiama, kad piliečių teisės yra lygios ir kad iš tos lygybės išplaukia visa moralė, t.y. elgesio normos. Toks teiginys yra visiškai tuščias – tai vien tik demagogija, nes demokratijoje yra pati didžiausia turtinė nelygybė ir ji nuolat tik didėja. O visos galimybės tokioje visuomenėje priklauso tik nuo turto. Bendrai paėmus toks teiginys

neigia bet kokią moralę – bet koks būdas įsigyti turtą yra moralus, nes turtas yra šventas, o individas nesvarbu kokiu būdu įsigijęs turtą visada teisesnis už turintį mažiau turto.

5. Šis punktas kaip tik ir naikina visas moralines normas ir draudžia bet kokioms organizacijoms jas skelbti. Jis tampriai siejasi su ketvirtuoju.
6. Atskiriama įstatymų leidybos, vykdymo ir teismų valdžios. To reikia tam, kad aukščiau jų stovintis „šventasis kapitalas“ (skaityk 2-įjį punktą) galėtų jas visas kontroliuoti ir valdyti.
7. Liberalizmas siekia panaikinti ne tik luomas, bet ir tautines valstybes ir pačias tautas ir iš atomizuotų individų sukurti „pilietinę visuomenę“. Viso to reikia, kad paskutinėje naikinimo stadijoje, kai bus sunaikintos visos tautinės valstybės, kapitalas galėtų įkurti vieningą pasaulinę imperiją. Toje vieningoje pasaulinėje imperijoje vienintelis privilegijuotas luomas bus plutokratija, o visi kiti bus vergai, t.y. visiškai „laisvi“ nuo visko.
8. Aukščiau visuomenės su jos poreikiais, aukščiau valstybės, aukščiau bet kokios politikos liberalizmas stato rinkos ekonomiką. O rinkos ekonomiką valdo kapitalas, bet ne vyriausybės. Taigi „šventasis kapitalas“ aukščiau visko (2 punktas). Visa valdžia priklauso tik kapitalui, o vyriausybė ir parlamentas tik kapitalo tarnai. „Pilietinė visuomenė“ į parlamentą gali rinkti ką tik nori – kapitalui į tai tik nuspjauti. Jis stovi aukščiau visko ir viską valdo nepriklausomai nuo to kokius rinkimų žaidimus žaidžia „pilietinė visuomenė“. Tegu žaidžia vaikai – turi užsiėmimą ir nelenda kur nereikia, nes galvoja, kad jie rinkdami gali kažką pakeisti.
9. Amerikoniškas liberalizmas su jo filosofija, ideologija, valstybės modeliu ir rinkos ekonomika yra vienintelė vertybė pasaulyje. Anot liberalizmo teorijos visas pasaulis privalo tvarkytis tik pagal šį modelį. Toks teiginys yra ne kas kita o grynų gryniasias totalitarizmas – jokios tolerancijos kitokiai tradicijai. Štai tau ir visa laisvė. Tai parodo kodėl anot trečio punkto valstybė nėra jokia vertybė – juk visas valstybes liberalizmas nori sunaikinti ir padaryti kapitalo kolonijomis. Taip pasireiškia liberalizmo agresyvumas – mat jis vienintelis teisingas, o visi kiti kalti; todėl jie visi privalo daryti taip, kaip liberalizmas reikalauja.
10. Išeina, kad individas turi būti visiškai anarchistas. Priedo dar turintis teisę būti nepriklausomas nuo lyties. Čia liberalizmas save iškelia net aukščiau Gamtos ar Dievo (kaip kam labiau patinka, nes tie du dalykai yra vienas ir tas pats). Pasirodo liberalusis individas gali lytį pasirinkti pats ir pagal poreikį — vieną kart gali būti tu, kitą anuo – ko Gamta neleidžia. Vakaruose, kaip tik ir vyksta tokie dalykai – ten jau daromos lyties keitimo operacijos, leidžiama kurti vienos lyties asmenų šeimas, kuriose laisvi individai pasikeisdami pabūna ir tuo ir anuo.
11. Vyksta ten ir dar daug visokių kitų dyvų šiuo klausimu. Grynai pagal teoriją. Jau europarlamentas ir Lietuvos vyriausybę prievartauja, kad ji leistų tokias operacijas ir pas mus daryti, ir tokias šeimas kurti. Man rodos, kad liberalizmas tuo pačiu individą išlaisvina ir nuo proto. Liberalizmas panaikina vyrus, taip pat panaikina ir moteris. Kaip tą, nei vyrišką, nei moterišką žmogystą pavadinti nežinau.

Jei liberalizmas nugalės visame pasaulyje, ką jis ir kėsiasi padaryti, tai tuomet visi žmonės bus vergai išlaisvinti nuo visko – net nuo proto, o vergvaldžiai bus kapitalo savininkai – tie kuria spausdina dolerius. Apie jų tautybę rašyti nereikia, o vergai bus be jokios tautybės ir kartu be proto.

Tokią laisvę siūlo liberalioji demokratinė religija.

Pranas Valickas

Sarmatai